

Mene tekel

Verhalen

Samen met [De uitvreter](#), [Titaantjes](#) en [Dichtertje](#) in een boek. *Mene tekel* is een bundel korte verhalen die door de schrijver ieder van een jaartal zijn voorzien. Onder het verhaal *Mene Tekel* schrijft Nescio: "Dit werd onheuglijk veel jaren geleden geschreven, vermoedelijk in 1913 of 1914". Ik las dat de verhalen voor het eerst gebundeld gepubliceerd zijn in 1946.

Op *Mene Tekel* en *Buiten-IJ* na gaan de verhalen niet over het groepje Hoyer, Bavink, Koekebakker, Bekker enz. Het gaat wel weer vaak over verlangen dat niet uitkomt. In het verhaal *Een lange dag*: "We zagen haar op 't perron. Ik zag een blauw oog, 't keek uit een hoekje, dat vind ik altijd zoo aardig, daarna zag ik een blauw cheviotten mantelpak. 'Wat een lief oogje, dacht ik'." Even verderop: "Vreemd zoo'n meisje, dat je één keer zoo'n keer even ziet en nooit meer. Daar kan ik nu beroerd van worden, te denken dat je nooit meer bij elkaar kan komen, al zou je allebei willen. En dan ontmoet je weer een ander. En daarna vergeet je ook die en zoo vergaat alles. En als je elkaar krijgt is 't ook niet goed."

Nescio schrijft zoals een schilder of een fotograaf. Je ziet het gewoon voor je.

Schrijver

[Nescio](#)

Jaar uitgebracht

1913

Jaar gelezen

2021

Genre

Fictie

Informatie

[Op Literair Nederland](#)